

SELAHATTİN DEMİRTAŞ

EF SUN

TADIMLIK

SELAHATTİN DEMİRTAŞ

Efsun

*dipnot yayınları

Efsun / Selahattin Demirtaş

© Dipnot Yayınları, 2021

© Selahattin Demirtaş, 2021

Dipnot Yayınları 365 ■ Edebiyat 28

ISBN: 978-605-2318-99-7

1. Baskı, 2021 / Ankara

EDİTÖR: İbrahim Yıldız

DÜZELTİ: Eylem Asrav Akınhay

KAPAK TASARIMI: Suat Aysu

BASKI ÖNCESİ HAZIRLIK: Dipnot Bas. Yay. Paz. San. Ltd. Şti.

BASKI ve CİLT: Ayhan Matbaası (SERTİFİKA NO: 44871)

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar/İstanbul

Tel: 0212 445 32 38

Dipnot Yayınları (SERTİFİKA NO: 48147)

Selanik Cad. No: 82/24 Kızılay / Ankara

Tel: (0 312) 419 29 32 / Faks: (0 312) 419 25 32

e-posta: bilgi@dipnotkitap.com

www.dipnotkitap.com

*Hepsinden birer parça
taşıdığımı giderek daha
fazla hissettiğim
nenelerim Derdê ve Fatma
ile
dedelerim Ahmet ve M. Ali'nin anısına...
Nur içinde yatsınlar.*

Efsun

İleride çocuğumuz olur da, “Anne, babamla nasıl tanıştınız?” diye sorarsa ona bu sahneyi mi anlatacağım?

“Yavrum, iki polis havaalanında babanı yere sermiş ellerini kelepçeleyip çiğnerken, anneannen yuvarlanan tencereye kapak misali benim üstümdeydi. İşte tam o esnada karşımda sıcacık gülümseyen bir çift göz gördüm, kendi kendime dedim ki dur ben bu çocuğa âşık olayım! Sonra da sen oldun, yavrum.”

Allahım hayır, lütfen! Bak lütfen diyorum, hayatımın aşkıyla hep daha romantik bir ortamda tanışmayı hayal etmiştim. Dur ya! Hemen de aklıma neler getiriyorum, tamam çocuk yakışıklı, güzel de gülüyor, öyle tehlikeli birineyse hiç benzemiyor ama neyin nesidir bir bakalım önce. Annem niye bu kadar korktu ki bu çocuktan? Sahi, niye korktu? Ayrıca en önemli soruyu niye en son soruyorum?

Alina Teyze beni, “Çabuk kalk, annen arıyor, acil bir durum var,” diyerek tatlı uykumdan telaşla uyandırdıktan ve ben o uyku sersemi halimle annemle konuştuktan sonra alelacele hazırlanıp oteli terk ettiğimden beri saatlerdir kafamda bu soru vardı: Kim bu çocuk? Ve annem niye bu kadar korktu ki? “Sen gelince anlatırım,” demişti. Israr etmeme rağmen, “Çok eski bir mesele kızım, bana güven ve çok dikkatli bir şekilde İstanbul’a dön, havaalanında karşılayacağım

seni, o zaman bu çocuğun kim olduğunu söylerim,” diye eklemişti. Havaalanına varınca karşılaştığım manzara da bu işte! Şaka maka çocuk gerçekten tehlikeli birine benzemiyor. Gelen yolcu kapısından çıkar çıkmaz ilk onu gördüm, elindeki kâğıtta ismim yazıyordu.

Aslında tedirgin olmam gerekirdi, fakat çocuk o kadar normal görünüyordu ki sanırsın yılların arkadaşınız da beni karşılamaya gelmiş. Yine de bu Caner Gonca mı, değil mi, bilmiyordum elbette, polislerin altından bana seslenip adını söyleyene kadar da emin olamamıştım. Ancak annem beni azılı bir katilden ya da suikastçıdan korurcasına üstüme kapaklanınca hafiften tırsmadım desem yalan olur. Yine de çocuğun rahatlığını ve ıslıl gülümsemesini görünce annemin yanıldığını veya abarttığını düşündüm. Güçlü bir önsezi, kadınlık içgüdüğü, artık ne dersiniz deyin, ama benim bu çocukta gördüğüm tek tehlike âşık olabilme ihtimalimdi. Hani birini gördüğünüzde çok derinden hissedersiniz ya, geri kalan tüm dünyalılardan farklıymış gibi gelir size, ani bir hararet yükselir içinizde, atmosfer basıncı değişir, kemerlerinizi bağlasanız mı çözersiniz mi emin olamazsınız. Sonradan yanılıp hayal kırıklığına da uğrayabilirsiniz ama ilk duygu böyledir genelde. Sonra imamın önünde bir sahne canlanır gözünüzde, nikahınız kıyılmıştır ve imam tatlı tatlı gülümseyerek damada, “Gelini öpebilirsin,” der. Yok ya, dur, bizde imam nikahında böyle şeyler olmuyordu galiba. Neyse işte, bu çocuk tehlikeli görünmedi bana.

Beş dakika sonra havaalanı karakolunda polise ifade veriyorduk. Annem ifadesinde ne “geçmişe” değindi, ne çocu-

ğun Girit'te benimle aynı otele rezervasyon yaptırdığına, ne de tehlikeli olabileceğine. Anneme güvenirim, vardır bir bildiği. Sadece, "Tanımadığım bir gencin elindeki kâğıtta kızımın ismini görünce nedense korktum, panikledim," şeklinde ifade verdi. Hayır, şikayetçi değildik. O halde adamın GBT'sine bakıp bir sorun yoksa bırakıyoruz dediler. Annemle oradan çıktık. Koluna girip az ilerideki kafeye sürükledim. Karşıma oturtup, "Ne oluyoruz anne, anlatacak mısın artık?" dedim. "Aslında anlatacak fazla bir şey yok, ben daha genç ve bekarken başıma musallat olmuş biri vardı, nasıl desem biraz takıntılı, tehlikeli bir adamdı. Zengin züppenin tekiydi. Bunun bir şoförü vardı, şoförün bir zararını görmedim ama bu çocuk işte o şoförün oğluymuş. Alina Teyze oteldeki kayıtlara bakıp söyleyince fark ettim. Ne bileyim işte, yıllar sonra aniden böyle bir bağlantı çıkınca haliyle korktum. Ama şimdi bu çocuğu görünce... Bir de bu sabah Kibar diye bir kadınla konuştum, annesiymiş bunun; o da çok tedirgindi, onu da düşününce polise şikayet etmekten vazgeçtim. En iyisi bekleyelim, çocuk çıksın, kendisinden öğrenmeye çalışalım." Böyle bir şey için en önemli, dahası en anlamlı gezimi yarıda keserek dönmemi istediği için kızmak istiyordum, ancak Mercan Hanım'ı tanırım, boş yere korkup panikleyecek kadın değildir. Zaten annemin çocukluk, gençlik yıllarına dair çok az şey bildiğimin farkındaydım. O anlatmadığından ben de hiç üstelememiştim. Fakat şimdi ilk defa, bilmediğim o geçmişe ait bir gölge düşmüştü hayatımıza. Bu yüzden annemi zorlamak istemedim, elbette bunda gözlerinden açıkça okunan tedirginliği-

nin de payı vardı. Böyle durumlarda en doğrusu, yanlış bile çıksa, anneye güvenmektir.

Az sonra Caner Gonca denen çocuk da karakoldan çıkıp şaşkınca etrafına bakındı. Belli ki bizi arıyordu, göremeyince kalkıp el salladım, gördü, bize doğru yürüdü. Gelip annemin karşısında durdu, oldukça mahcup ve nazik bir şekilde annemden özür diledi. “Niyetim sizi korkutmak değildi, burada olduğunuzu da bilmiyordum. Sabah annemi aramışsınız, ben başka bir nedenden dolayı Girit’e gidemedim ama meraklandım da, bir şeyler öğrenmek amacıyla kızınızla burada görüşüp konuşmak istedim.” Öyle tatlıydı ki, söylediklerini “Allah’ın emri, Peygamber’in kavliyle kızınızı kendime eş olarak...” diye tamamlayacağını sandım bir an. Annem buyur etti, masamızdaki boş sandalyeye geçip oturdu. Hâlâ yüzüme bakmıyor, annemle konuşmaya devam ediyordu. “Çocukluğumdan beri babam bizden ayrı yaşıyor, daha doğrusu yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyoruz. Siz öyle aniden annemi arayıp babamdan söz edince meraklanıp buraya kadar geldim. Babamla ilgili bildiğiniz bir şey mi var acaba?” Bunları anneme sorarken iki eli de masanın altındaydı, utangaç bir hali vardı. Sonra o ellerden birinin elime değdiğini hissettim, aniden ürktüm, anneme çaktırmamaya gayret ettim. Elim mi tutmak istiyordu? Bu ne hız lan?! Ama yok, avucuma bir şey sıkıştırmaya çalışıyordu, katlanmış küçük bir not. Hemen alıp cebime tıktım. Bu arada Mercan Hanım çocuğun ifadesini aldı. Film şirketinde çalışıyormuş, reklam çekimi için önden Girit’e yer bakmaya gidecekmış, oteli internetten tesadüfen bulmuş ama annesi dünden bu yana biraz rahatsızlanınca gidişi on gün sonraya ertelemiş.

Zaten öğlen arayıp otel rezervasyonunu da iptal edecekmiş, o esnada annem annesini aramış. Yerseniz. Annem yedi ama. İkna olmuş gibiydi. Bense, özellikle avucuma bıraktığı nottan sonra işin içinde bir bit yeniği olduğunu hissediyordum. Müdahale etmedim, annem de uzatmak istemedi. “Bu tesadüf burada son bulsun lütfen!” diye sertçe uyarıp kalktı. Çocuk yine mahcup şekilde ellerimizi sıkıp boynunu büktü, gitti. Kayıp babası hakkında annemden tek kelime alamamıştı. “Gerçekten bilmiyor musun, anne?” dedim. “Gerçekten bilmiyorum, yirmi altı yıl önce birkaç defa görmüştüm babası Feyzi Gonca’yı, tanımam etmem. Üzüldüm, ama bizden uzak olsunlar,” deyip koluma girdi. Havaalanından çıktık, taksie atladığımız gibi feribot iskelesine gittik. Annem İstanbul’da daha fazla durmak istemiyor, bir an önce Çanakkale’ye, köye dönelim diye ısrar ediyordu. Yoldayken birkaç defa derginin ofisini, yayın yönetmenimizin ve her bir çalışanın cep telefonunu defalarca aramama rağmen hiçbirine ulaşamadım. Çok tuhaftı, Girit’ten acil bir durum için döndüğümü ve yakında dergiye uğrayıp her şeyi anlatacağımı söyleyecektim ama kimselere ulaşamıyordum. Ben de birkaçına mesaj bırakmakla yetindim mecburen.

Feribottayken lavaboya gidiyorum diyerek annemin yanından ayrıldım. Cebimdeki notu bir an önce okumak için sabırsızlanıyordum. Tuvalette kapıyı kilitleyip notu çıkardım. Bir cep telefonu numarası ve altında da şu kısa not yazılıydı: “*Önemli bir konu var, konuşmak zorundayız, ararsan sevinirim.*” Numarayı telefonuma kaydedip notu yırttım, tuvalete attım. Gece anneme fark ettirmeden ararım diye düşünüyordum.